

tudi pod umazano haljo. Malokoga srečaš, ki ne bi ali sam s seboj govoril ali tiho pel; mandolina, gosli, piščal in petje odmevajo do pozne noči. V naivnem občudovanju prirodnih krasot postane človeška duša mehka in sanjava, ubožstvo ji je lahko in želje se dvigajo do mističnih višin.

Povsod vidiš podobe svetnikov, zlasti pa Madone ne manjka nikjer. Ko korakaš zvečer skozi ozke ulice in pogledaš tuintam skozi vrata, vidiš povsod brlečo lučico v kotu pod podobo Madone; če je vse ubožno in umazano, se tukaj kaže vendar estetični čut v poetičnih okraskih. Kolikokrat sem videl Napolitanca, ki je stal pod podobo Madone in je piskal na piščalko svojo molitev, tovariš ga je spremljal na basu in ljudje so pobožno poslušali ta odkriti izraz naivnega čuvstva!

Bil sem na praznik v cerkvi, ki je bila polna ljudstva, vtopljenega v molitev. Sredi maše me prestrašijo čudni glasovi. Nekdo je začel brundati na meh, prav kakor znajo naši Čiči in kmalu se je oglasila ona nosljajoča, vedno enaka melodija lesene piščali, ki je tako podobna otroškemu joku. „Za Boga“, si mislim, „gotovo je kdo znorel in nastala bo panika med ljudstvom!“ A ljudje so poklekili in še gorečnejše molili. Duhovnik je pristopil k oltarju, dvignili so baldahin in šli z Najsvetejšim k bolniku. Za baldahinom so pa korakali piifferari skozi mesto s svojo muziko.

Taki so Napolitanci, to otroško ljudstvo, ki mu je na prsih dobre matere prirode tako gorko in prijetno, da ga danes ne skrbi, kaj bo jutri.

(Dalje.)

Ni varno tukaj...

Zložil Ant. Medved.

Potihnejo vsi boji,
vse milo zdihovanje,
usahne mi obraz.
Za vami, dragi moji,
ki spite smrtno spanje,
priromam tudi jaz.

Veselo vas pozdravim,
ko sprejmete me v sredo,
povem vam marsikaj
pokojnikom, zvedavim
za sleherno besedo,
kaj svet počne takraj.

Kako se valja v sponah
strasti, nikoli treznih,
a tudi srečnih ne,
kako hlepi po kronah,
srebrnih in železnih,
samo po večnih ne.

Kako značaji čisti
naredko so sejani,
a bujen je plevel
sebičnosti, zavisti
med kmeti in meščani —
sam vrag ga je vesel.

Kako še danes črti
človeštvo vse preroke,
vse jasne miselce;
želi jim rane smrti,
iz duše krvoloke
gradi jim viselce.

A dosti! Vse več takrat,
ko mine pot pogreba.
Ni varno tukaj zdaj:
Na vse strani po dvakrat
ozreti se je treba,
če prosto zineš kaj...

Popotnik.

Zložil Marijan.

Vije se cesta v vijolično daljo.
Kam? — Ah, še sama ne ve;
hišice bele ob nji se smehljajo,
okna jim v solncu goré.

Vije se cesta v daljavo. — Popotnik
truden stopa po nji...
Hišice bele ga vabijo željno:
„Vstopi, pri nas odpočij!“

Toda ne vstopi trudni popotnik
in ne potrka na dver:
„Kaj naj iskal bi pri vas si nočišča,
zunaj tak lep je večer...“

V tiho poljano krene popotnik,
leže, zasanja sladkó:
Ziblje ga nočca, gozd mu prepeva,
čuva ga zvezdno nebo...

